

Fővárosi Ítéltábla
2. Fkf. 262/2003/30. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla Budapesten 2004. május 6. napján megtartott nyilvános ülés és a 2004. évi szeptember hó 9. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

V é g z é s t :

A nyereségvágyból elkövetett emberölés bűntette miatt fk. vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 2.Fk.28/2003/19. számú ítéletét mindkét vádlott vonatkozásában **helybenhagyja.**

A vádlottak által az első fokú bíróság ítéletének kihirdetése napjától a mai napig előzetes letartóztatásban eltöltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Fk. I. rendű vádlott köteles a másodfokú eljárásban felmerült 29.500,- (Huszonkilencezer-ötszáz) forint bünygi költséget az államnak megfizetni.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Bíróság a 2003. május 14. napján kelt 2. Fk. 28/2003/19. számú ítéletével fk. I. rendű vádlottat társtettesként, nyereségvágyból elkövetett emberölés bűntette miatt 10 évi fiatalkorúak börtönbüntetésére és 8 évi közügyektől eltiltásra; a II. rendű vádlottat felbujtóként, jelentős értékre, csoportosan elkövetett rablás bűntette miatt 7 évi fegyházbüntetésre és a Magyar Köztársaság területéről 10 évi kiutasításra ítélte.

Az ítéletet az ügyész tudomásul vette, fk. I. rendű vádlott enyhítésért, védője felmentésért, másodsorban enyhítésért, a II. rendű vádlott enyhítésért, védője téves minősítés miatt és enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Legfőbb Ügyészség a BF. 755/2003. számú átiratában a fiatalkorú vádlottról környezettanulmány beszerzését, a gondozó kihallgatását egyebekben az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészségnek (BF. 282/2003.) a fellebbezési szakban jelen volt képviselője a gondozó kihallgatására, egyebekben pedig az első fokú ítélet mindkét vádlott tekintetében való helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú eljárásban fk. I. rendű vádlott védője elsődlegesen arra hivatkozott, hogy nem nyert bizonyítást, amely szerint védenca részt vett a sértett bántalmazásában, ezért felmentését kérte. Vitatta azt is, hogy a cselekmény - ölésre irányuló szándék hiányában - nem minősülhet emberölés bűntetteként. Egyebekben a büntetés lényeges enyhítésére tett indítványt.

Fk. I. rendű vádlott írásbeli beadványaiban a korábbi vallomásait ismételte meg, tagadta a bűncselekmény elkövetését, állítása szerint a sértettet nem is látta, csupán az ezüstartágyak összeszedésében és elvitelében segédkezett. Kérte tanú1. ismételt részletes kihallgatását.

A II. rendű vádlott védője sérelmezte a jelentős értéket, és kifogásolta azon megállapítás mellőzését, amely szerint kizárólag az ukrán társak fenyegetésének a hatására segédkezett a vádlott a többieknek abban, hogy bejuthassanak a sértett lakásába.

A szeptember 9-i tárgyaláson a vádlottak és a védők további bizonyítás felvétel érdekében az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését kérték.

A Fővárosi Ítéltábla a védelmi fellebbezések alapján bírálta felül az első fokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást.

Ennek eredményeként megállapította, hogy a Fővárosi Bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az ügy elbírálásához szükséges bizonyítási eljárást.

A maradéktalanul feltárt bizonyítékokat gondosan egybevetette és azokat egyenként és összességükben is helytállóan, a logika szabályainak megfelelően értékelte.

Részletesen foglalkozott egyrészt a vádlottak egymást terhelő vallomásaival, másrészt az abban foglaltakat alátámasztó tanúvallomásokkal.

Kellően elemezte fk. I. rendű vádlottnak az eljárás különböző szakaszaiban tett - egymástól eltérő - előadásait és részletesen megvizsgálta azok hiteltérdeklőségét.

Azt a vádlotti védekezést, hogy nem is járt bent a sértett lakásában megcáfolta a fürdőszoba ajtó tokján talált ujjlenyomat. A vádlottnak a sértett bántalmazásában való részvételét a II. rendű vádlott vallotta, de azt megerősítette tanú2. is, akinek maga fk. I. rendű vádlott számolt be az eseményekről.

A II. rendű vádlott tagadásával szemben az első fokú bíróság egyrészt a I. rendű vádlott előadását, másrészt tanú3. nyomozati vallomását, valamint tanú4. vallomását fogadta el.

A II. rendű vádlott 2001. nyarától volt bejáratos a sértett lakásába, így ismerte az ott lévő értékeket. Életszerű tehát, hogy csak ő hívhatta fel a többiek figyelmét és adta az ötletet a sértett kirablására.

Az ítélet logikus és meggyőző érvelést tartalmaz arra is, hogy e vádlott nem volt fenyegetett helyzetben és ukrán társai semmivel sem kényszerítették őt arra, hogy részt vegyen ebben a bűncselekményben.

A Fővárosi Bíróság beszerezte ugyan, de nem tette tárgyalás anyagává az fk. I.r. vádlottról készült környezettanulmányt. Ennek ismertetése megtörtént a nyilvános ülésen.

Az első fokú bíróság ítélete csupán annyiban hiányos, amennyiben a fiatalos vádlott elmeállapotára nézve a tényállás nincs kellően felderítve.

A Fővárosi Ítéltábla ezért a 2004. május 6. napján tartott nyilvános ülésen a Be. 353. §.-a alapján történő bizonyítás keretében elrendelte fk. I. rendű vádlott elme-orvosszakértői vizsgálatát.

Az iratok tartalma, illetőleg a felvett bizonyítás alapján a tényállást a Be. 352. §. (1) bekezdés a./ pontja alapján az alábbiak szerint kellett pontosítani, illetőleg kiegészíteni:

- A sértett lakcíme helyesen: Budapest VIII. ker. József krt. 50.

- fk. I. rendű vádlottat időközben a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2003. június 24. napján jogerős 6. Fk. 30.550/2002/6. számú határozatával orgazdaság vétsége miatt 40 napi közérdekű munkára ítélte.
- A 2004. június 9. napján kelt igazságügyi elme-orvosszakértői vélemény szerint fk. I. rendű vádlott sem a vizsgálatkor, sem a cselekmény elkövetésekor nem szenvedett elmebetegségben, gyengeelméjűségben, tudatzavarban, szellemi leépülésben, vagy egyéb olyan kóros elmeállapotban, ami korlátozta, vagy képtelenné tette volna arra, hogy cselekménye veszélyességét felismerje, vagy, hogy e felismerésnek megfelelően cselekedjék.

A fenti helyesbítéssel, illetve kiegészítéssel a tényállás mentes a Be. 352. §. (1) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól.

Miután az első fokú bíróság maradéktalanul eleget tett a törvényben írt indokolási kötelezettségének is, a megalapozottan megállapított tényállás irányadó volt a másodfokú eljárásban.

A Fővárosi Ítéltábla elutasította a gondozó és a tanú2. meghallgatására vonatkozó ügyési, illetve vádlotti bizonyítási indítványt.

A gondozó meghallgatásának az adott esetben - a környezettanulmányban foglaltakra, továbbá a fiatalok vádlott életkorára figyelemmel - már nincs jelentősége. Az első fokú bíróság ezen mulasztása nem tekinthető olyan eljárási szabálysértésnek, amelynek bármilyen hatása lenne az ügy elbírálására.

Az első fokú bíróság a 2003. április 23. napján tartott tárgyaláson (9. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 43. oldal) igen részletesen meghallgatta tanú2-t, aki az ügyről érdemben nyilatkozni nem tudott. Vallomásával az első fokú ítélet foglalkozik. A tanú újabb kihallgatása teljesen indokolatlan lenne.

A fellebbezési tárgyaláson a II. rendű vádlott védője kérte tanú 3. tanúkenti kihallgatását, mivel tudomása szerint nevezett ismét Magyarországon van előzetes letartóztatásban.

Ez a bizonyítási indítvány sem volt teljesíthető, mivel az lényegében a bizonyítékok értékelésének a támadását jelenti.

Tanú3. a nyomozás során tanúvallomást tett. Miután Magyarország területéről kiutasították - amit foganatosítottak - így az első fokú bíróság nem tudta meghallgatni. A nyomozás során általa előadottakat azonban ismertetéssel a tárgyalás anyagává tette és mint bizonyítékot értékelési körébe vonva annak tartalmával részletesen foglalkozott.

Ilyen körülmények között e tanú újbóli meghallgatására nem kerülhet sor.

Már a nyilvános ülésen is felmerült, hogy az egyik ukrán származású állítólagos elkövető előkerült és letartóztatásban van.

A Fővárosi Ítéltábla lépéseket tett e bejelentés hiteltérdemlőségének a tisztázása érdekében, azonban ez nem vezetett eredményre. A név nem azonos az egyéb adatok viszont azonosak. Valakit valóban elfogtak, de sem a kihallgatása nem történt meg, sem egyéb olyan eljárási cselekményt nem folytattak le vele szemben, ami a jelen ügyben értékelhető lenne. Ilyen körülmények között ez a bizonyítási indítvány sem volt teljesíthető. Egyébként sincs törvényes lehetőség arra - a már említett teljesen bizonytalan adatok mellett -, hogy a jelen eljárás ez okból tovább elhúzódjon.

A védők által hangoztatott érvek az első fokú bíróság bizonyíték értékelő tevékenységét támadják, így azok - a megalapozott tényállás mellett - a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethettek.

Ugyan ezen okból nem alapos az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló indítvány sem.

A Fővárosi Bíróságnak a vádlottak bűnösségére levont következtetése okszerű.

A cselekmények minősítése megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek. Az e körben kifejtettekkel a Fővárosi Ítéltábla mindenben egyetértett.

Alappal nem vitatható a jelentős érték mint minősítő körülmény megállapítása sem.

Az első fokú bíróság csak becsülni tudta, és inkább alábecsülte az eltulajdonított dolgok értékét. E körben részletes bizonyítást folytatott le, aminek eredményeképpen az volt megállapítható, hogy a sértett komoly műgyűjtő volt. A lakásában szinte kizárólag értékes tárgyakat tartott, ami jól látható, a helyszínen készült fényképfelvételeken is.

Ilyen körülmények között a két millió forint elkövetési érték, és ebből adódóan a jelentős érték, mint minősítő körülmény megállapítása nem kifogásolható.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az első fokú bíróság szinte kimerítően számba vette. Mindössze annyi kiegészítés tehető, hogy fk. I. rendű vádlott javára szolgál az, hogy az élet elleni cselekménynél eshetőleges szándék állapítható meg.

A Fővárosi Bíróság által kiszabott fő- és mellékbüntetések kellően tükrözik az elkövetett bűncselekmények kiemelkedő tárgyi súlyát, ugyanakkor megfelelően igazodnak a vádlottak személyében rejlő társadalomra veszélyesség fokához is.

Fk. I. rendű vádlott részt vett a sértett súlyos bántalmazásában, ami a halálához vezetett. Ezen túlmenően segédkezett az értéktárgyak összeszedésében és elszállításában is.

A II. rendű vádlott a sértett bizalmába férközött és ezzel visszaélve került sor a bűncselekmény elkövetésére. Nem csak felbujtói szerepe volt, hanem bűnsegédi is, mivel ő nyitotta ki a bejárati ajtót, hogy társai bejuthassanak a lakásba.

Miután a bűnsegély, mint enyhébb részesi cselekmény a felbujtásba beleolvad, ezért külön értékelést nem nyerhet. A vádlottnak ez a többlet tevékenysége azonban komoly jelentőséggel bír a büntetés kiszabása körében.

A fentieket figyelembe véve a kiszabott büntetések enyhítésére lehetőség nincs.

Törvényesen került sor a II. rendű vádlottnak a Magyar Köztársaság területéről való kiutasítására is, hiszen az országban való tartózkodása nemkívánatos.

A Fővárosi Ítéltábla a már írtakra tekintettel az első fokú bíróság ítéletét a Be. 371. §. (1) bekezdése alapján mindkét vádlott vonatkozásában helybenhagyta.

Az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a Btk. 99. §. (1) bekezdésén, míg a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés a Be. 381. §. (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2004. évi szeptember hó 9. napján.

Dr. Kárpáti Piroska s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bessenyő Zsolt s.k.
előadó bíró

Dr. Révész Tamásné s.k.
bíró

Záradék:

A Fővárosi Bíróság 2. Fk. 28/2003/19. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 2. Fkf. 262/2003/30. számú végzése folytán fk. I. rendű és a II. rendű vádlott tekintetében 2004. szeptember 9. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2004. évi szeptember hó 9. napján.

Dr. Kárpáti Piroska s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:

tisztviselő